

עין משפט
גד מצוה

לד:

בנות כותים פרק רביעי נדה

מסורת הש"ס

א) שבת פו; ב) ע"ו לא; ג) (לעיל מח; ד) ו"ל באוה; ה) נדרים לה; ו) ע"י מוס' צ"ק כה; ז"ה אלף; ח) לקמן נה; ט) (לעיל יט); י) ויקרא טו; י"א (לעיל לב); י"ב (לעיל לד); י"ג (לעיל נב); י"ד (לעיל נג); י"ה (לעיל נד); י"ו (לעיל נה); י"ז (לעיל נז); י"ח (לעיל נח); י"ט (לעיל נט); כ) ויקרא טו; כ"א (לעיל נז); כ"ב (לעיל נח); כ"ג (לעיל נט); כ"ד (לעיל ע); כ"ה (לעיל ע"א); כ"ו (לעיל ע"ב); כ"ז (לעיל ע"ג); כ"ח (לעיל ע"ד); כ"ט (לעיל ע"ה); ל) ע"מ"ש על הגיון חסו'; פסחים יז; ד"ה אלף לאו;

»

תורה אור השלם

1. והדוך בגדתה ותרוב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישבב עם טמאה;

2. זאת תורת תרוב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לנקמה קה;

3. דבר אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יקרה זב מבשרו וזבו קטנה הוא;

»

מוסף רש"י

שכבת זרע של ישראל כו' מהו. מי מקצת בני ימים כשאלת ואי פטטה ליה בתל ג' טהור הנוגע בטפה או לא, ולהכי נקט שבת זרע של ישראל דאילו דכתי אמרין קרו טהור (שבת פ"ג); דדייגי במצות לקיים מצות ומרדים בדבר וממך דאנה מתממין, כדכתי (הכלל טו) חס לני בקרי (שם); חביל. חס (שם); לזכר לרבות מצורע. שהא מוקט לז להיות מעינותיו אב הטומאה לעמא אדם וכלס סב דכתי כי וכל ירוק חס (שם);

ואפי' זמעו עונסו כוכבים. שאס תפלטנו על הצגד תטמאנו: **חוץ ממימי רגליה שבה**. דאי פמיני זמימי רגליה טמאים כדאמרין לעיל [ע"א] גזרו עליהם שיהו כוזים אצל קרוי טהור כדאמרין [שם] **עצדו ציה רבנן היכרא: כי מיציעו ליה לאחר ג'**. דלגבי ישראלית טהורה כדאמר

זמסכת שבת צפרק ר"ע [פו]: **דייגי יראים ומרדים צמלות ומתוך דאגתן מתחממין: חביל חס: שאר מעינותיה**. כגון רוקה ומימי רגליה דאמו מוזב דכמי ציה (ויקרא טו) וכי ירוק הזב ומיניה נפקי שאר מעינות:

מוזר נפקא. כיון דאתרבי מזורע למעינותיו אתרבי מזורעת לכל מעינותיה דאיכא דכוותיהו צוכר: **אלא למה**. דליתיה צוכר: **ואסור נשמיש המטה**. שבצעת ימי ספירו דכתי וישב מחוך לאהלו ואין אהלו אלא אשמו [מו"ק ז]: שנאמר (דברים ה) שזב לכם לאהליכם: **תאמר צנקה**. מזורעת דלימא בכל הני צכריות

צפרק ד' מחוסרי כפרה (דף ט:); איש פורע ופורס ואין אשה פורעת ופורתה וגצי תשמיש נמי מחוך לאהלו כמיז ולא מחוך לאהלה הילכך לא אחיא מוזר ואיטירין לנקבה לגופיה ולעולל לשאר מעינות. ומתיכא דנפקי שאר מעינות ליכא למימר דילפינן לדס דשאר מעינות ילפינן מרוק מה רוק שמתעגל ויוצא הוא מתאסף תחלה יחד ואחר כך יוצא ודס לאו מתעגל ויוצא הוא: **ואסו אינו ענין לשאר מעינותיה**. דנפקי מלנקבה: **שקן מטמאה צאונס**. לגבי זיבה: **ופרכי מולי דוב**

צתמיה: ה"ג ואי צעים אימא אמרי לך צ"ש האי לזכר מיצעי ליה כל שהוא זכר כו'. ול"ג נקבה כל שהיא נקבה כו' דאי"כ מעינות למזורע מנא להו אלא לנקבה לרבות מזורעת למעינותיה ויליף זכר מנקבה למעינות והאי לזכר דמיתר להו לז"ה דרשי ליה צ"ש לזב קטן שמטמא ציזיה צן יומנו ולא נפקא להו מאיש אישׁי דסבידא להוׁי דצרה תורה כלשון בני אדם ומינוקת קטנה נפקא להו מאשה ואשהׁי כילפינן בריש פירקאׁט ואיתר להו לנקבה דהיא לרבות מזורעת למעינותיה וצ"ה נמי לא דרשי איש איש מיהו נפקא להו מוזאת תורת הזב צין גדול צין קטן מטמא ציזיה: **כי פשיע**. כי דריס: **מהו שטמא**. שניה לא מיציעא לן דהא מרבינן לה מלוכר כל שהוא זכר והתם תרתי ראיות כתיבי והזב את זובו וראשון של זב גדול נפקא לן מהאי קרא זאת מורת הזב דהיינו חדא ראייה דחדא זיבה כתיב צקרא (ויקרא טו) ואשר

תנא ממנו שצבת זרע איתקס ראייה ראשונה לקרי אצל דקטן מאי מי אמרינן כיון דלקרי איתקס לא שצבת לה אלא צגדול דאיתיה בקרי אצל קטן דליתיה בקרי צראייה ראשונה. או דילמא כיון דאילו חזי קטן ראייה אחרימי מנטרפת לנקמימא טומאת שבעה דצין זב צעל שתי ראיות: **מטמא**. נמי כשל גדול טומאת ערב בקריׁי: **ראייה ראשונה של מזורע מהו שטמא צמשא**. של איש טהור לא תצעי לך דודאי לא מטמא צמשא דאיתקס לקרי וקרי לא מטמא צמשא דתנן צפ"ק דמסכת כלים [מ"א] ושניה נמי לא תצעי לך דאפילו צאדם טהור מטמיא צמשא כדאמר לקמן צפרק דס הגדה (דף נה). וזב מטמא צמשא ויליף לה מוזבו טמא הוא (ויקרא טו) וההוא צראייה שניה כתיב דמנה הכחוב שמים וזב צעל שתי ראיות זב גמור הוא לטומאה אלא שאין טעון קרבן כי מיצעי לן ראשונה צבאדם דעלמא לא מטמיא אלא צמגע הכא צמזורע מאי מקוס זיבה מעיין הוא ואיתרבי מלוכר [שם] לרבות מזורע למעינותיו ומעינות מטמאו צמשא כדאמר צפרק דס הגדה (לקמן נה): וכי ירוק הזב צטהור (ויקרא טו) צמה צביד טהור: או לאו מעיין הוא. והיא כשאר ראייה ראשונה של כל אדם צמגע מטמיא: **ווזבו טמא**. היינו ראייה שניה שהרי מנה הכחוב שמים זב מצצרו וזבו טמא: **לימד על הוזב שהוא טמא**. ואמר צדס הגדה (סס דף נה). דהאי קרא לרבות למגע לא אינטריך דלא גרע משכבת זרע אלא למשא: **אינימא צוב גרידא**. דלאו מזורע למה לי קרא לטיפה עצמה שפיטא:

»

דכתיב דלעיל חילק אמרין דריביא דזאת תורת דמרבינן מינה בין גדול בין קטן בראה שניה ושלישית איירי אבל בראה אחת לחודה לא מרבינן קטן כיון דאיתקס לבעל קרי הילכך לא מטמאה ראיא ראשונה כי היכי דשכבת זרע לא מטמאה או דילמא כיון דזואי תרתי כו': בקום זיבה מעיין הוא. תימה דהכא מיביעא ליה אי הוי מעיין או לא ובפ' דס הגדה פשיט ליה דזוב אינו מתעגל וחוור ויוצא ונבלע: **אילימא** בוב גרידא

כי קמיבעיא ליה לאחר ג'. לע"פ שהש"ס קצנו צדצרי רב פפא

צצבת צפרק ר"ע (דף פו): אינו מדצרי רב פפא כדמשמע הכא וכי האי גוונא אשכחן פ' המקבל (צ"מ דף קיב). דצנו מרב ששת

קבלן עובר צבל תלין או לא אומן קונה צצבת כלי והלואה היא או אינו קונה ושכירות היא אמר להו עובר

וצגוזל קנא (צ"ק דף עט). מוקי לה היא צעיא צשליח דאגרת דלא שייך אומן קונה צצבת כלי א"כ י"ל דהכל מדצרי רב פפא והכא סצר המקשה דרב פפא צעי צין מוך ג' צין לאחר ג' מי אמרינן דכיון דאכלי שקלים ורמשים חף צמוך ג' מסריח וטהור או דלמא כיון דלא דייגי צמלות חף אחר ג' טמא: **אם אינו ענין לזכר תנהו ענין לנקבה**. וא"ת ולוקי ליה צדס נגפמו או יוצא מפיו או מנחיריו ושאר משקין שבו שאלנו מעין דמטהר לקמן צפרק דס הגדה (דף נה): צוב וי"ל דלא צעי לאוקמיה צבו משוס דלא אשכחן צבו טומאה צזוס מקוס אצל דס טוהר דמי לדס נדה אפילו למי"ד צ' מעינות הן: **ובר"ה הל"ה** תורה כלשון בני אדם:

מקום זיבה מעין הוא או לא.

וא"ת דצפ' דס הגדה (לקמן דף נו). משמע דוזב לאו מעין הוא דאמר ויליף מוזבו שאלנו מתעגל וי"ל דתס קאמר ויליף מוזבו אי לאו מעין הוא אי"כ חף על צב גזו שאלנו מתעגל כדקאמר התם מ"מ צעי ליה הכא אי כמעין הוא ורבינן ליה צמזורע מקרא לזוכר כמו שאר מעינות כיון דצוב אית ליה לזוב טומאה צמורה כמו צרוקו ומימי רגליו: **אילימא בוב גרידא לאחריה** גורם טומאה. תימה וכי לא ידע רבא א' סיפא דצרייתא דקתני צה צדיא לקמן צפרק דס הגדה (דף נה). שעיר המשתלח יוכיח:

»

מיבעי ליה לזכר כל שהוא זכר (האי) בין גדול בין קטן ובית הלל נפקא לתו מוזאת תורת ה' הזב בין גדול בין קטן אמר רב יוסף כי פשיט רבי שמעון בן לקיש בוב בעי הכי ראייה ראשונה של זב קטן מהו שתטמא במגע² זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע אמר רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא ראייה ראשונה שלו ממומאה והאי כיון דשכבת זרע שלו לא מטמאה ראייה ראשונה נמי לא תטמא או דילמא כיון דאילו איהו חזי תרתי מצטרפא מטמיא אמר רבא ת"ש זאת תורת הזב בין גדול בין קטן מה גדול ראייה ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה נמי מטמא **בעי רב יוסף**¹ ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא מקום זיבה מעיין הוא ומטמא או דילמא לאו מעיין הוא אמר רבא ת"ש³ וזבו טמא הוא לימד על הזוב שהוא טמא במאי אילימא בוב גרידא לאחריה

תנא ממנו שצבת זרע איתקס ראייה ראשונה לקרי אצל דקטן מאי מי אמרינן כיון דלקרי איתקס לא שצבת לה אלא צגדול דאיתיה בקרי אצל קטן דליתיה בקרי צראייה ראשונה. או דילמא כיון דאילו חזי קטן ראייה אחרימי מנטרפת לנקמימא טומאת שבעה דצין זב צעל שתי ראיות: **מטמא**. נמי כשל גדול טומאת ערב בקריׁי: **ראייה ראשונה של מזורע מהו שטמא צמשא**. של איש טהור לא תצעי לך דודאי לא מטמא צמשא דאיתקס לקרי וקרי לא מטמא צמשא דתנן צפ"ק דמסכת כלים [מ"א] ושניה נמי לא תצעי לך דאפילו צאדם טהור מטמיא צמשא כדאמר לקמן צפרק דס הגדה (דף נה). וזב מטמא צמשא ויליף לה מוזבו טמא הוא (ויקרא טו) וההוא צראייה שניה כתיב דמנה הכחוב שמים וזב צעל שתי ראיות זב גמור הוא לטומאה אלא שאין טעון קרבן כי מיצעי לן ראשונה צבאדם דעלמא לא מטמיא אלא צמגע הכא צמזורע מאי מקוס זיבה מעיין הוא ואיתרבי מלוכר [שם] לרבות מזורע למעינותיו ומעינות מטמאו צמשא כדאמר צפרק דס הגדה (לקמן נה): וכי ירוק הזב צטהור (ויקרא טו) צמה צביד טהור: או לאו מעיין הוא. והיא כשאר ראייה ראשונה של כל אדם צמגע מטמיא: **ווזבו טמא**. היינו ראייה שניה שהרי מנה הכחוב שמים זב מצצרו וזבו טמא: **לימד על הוזב שהוא טמא**. ואמר צדס הגדה (סס דף נה). דהאי קרא לרבות למגע לא אינטריך דלא גרע משכבת זרע אלא למשא: **אינימא צוב גרידא**. דלאו מזורע למה לי קרא לטיפה עצמה שפיטא:

^[1] נבלע דלעיל וקשה לי דאי"כ מאי פשיט ליה רבא לרב יוסף מתיימא חזאת מורת הזב וכי

**עין משפט
נר מצוה**

לה:

בנות כותים פרק רביעי נדה

מסורת הש"ס

ל' א מיי פ"ג מהל' מחוסרי כפרה הל' א:
 לח ב ג מיי פ"ה מהל' משכב ומושב הל' א
 ז ובל"מ סגן לאוין קול עושין רמג:
 ל' ב ד מיי פ"ו מהל' חסורי ביאה הל' א:
 קול עושין רמג:
 ה ה מיי פ"ז הל' ז:
 מא ו מיי פ"ח מהל' משכב ומושב הל"ב:
 כ ב ז מיי פ"ח מהל' חסורי ביאה הל' ז:
 כג ח מיי פ"ג מהל' משכב ומושב הל"א:
 מד ט מיי פ"ו מהל' חסורי ביאה הל"ה (והל"ן):

תוס' הרא"ש

אי אתם מודים בנדה כו' ותימה מאי קסברי ב"ה דמייתי ראייה מנדה דשפיר קא מהדרו ב"ש וי"ל משום דיוולדת ליפני מנדה דאיתקש דתיב כימי נדה דותה תטמא ותיב וטמאה שבעים כנדה דמייתי ראייה מנדה דשפיר ומטעם דמפירש וי"ל דלרב איצטרך לבי"ש מטעם אחרינה דלא תימא בעינין אחד ובשתי מעיינות פליגי ב"ש וביה ולכ"ע ביומי וטבילה תלה דאשפעת ויולדת בובב לא אשפעת אן טמא לח לוי וכיון דתנא דמדרי ב"ש ביולדת בובב שמתמלאה לוי ויבש לא ס"ל דשני מעיינות הן:

אי אתם מודים בנדה. תימה מאי קסברי צית הלל דקמייתי מנדה דפשיטא כדמהדר להו צית שמאי וי"ל דמייתי משום דליתקש לידה לנדה דכתיב כימי נדת דותה וכתיב וטמאה שבעים כנדה: **איבא** בנייהו שופעת מתוך שבעה כו'. איכא צינייהו טובא כל הני דפריך בסמוך אלף דפשוט יומר נקט:

בשופעת. והשתא פ"י בטבלה יטמאו צית הלל לח ויבש ומתניתינן דנקט ולא טבלה משום צית שמאי ול"ת דבעדיית קתני הך דיולדת גצי קולי צית שמאי וחומרי צית הלל הלא שופעת מתוך מ' (למה) הוו צית הלל לקולא וי"ל דכי אתשיל בתחלת לידה אתשיל:

אי בשופעת אמאי איצטרך. ול"ת מכל מקום משום צית שמאי איצטרך כדמשני ומאי סלקא דעמיה דמקשה דהא לרב נמי לא אצטרך סיפא אלף לאשמועינן דמודו צית שמאי דמטמא לח ויבש משום דלא ספרה ויש לומר דלרב איצטרך לאשמועינן דמודו צית שמאי ציולדת צוזב משום דמעיינן אחד הוא דאי מרישא הוה אמיתא דטעמייהו משום דקסברי צ' מעיינות הן (והאפילו ציולדת צוזב מטהרין וצית הלל סברי דמעיינן אחד הוא לכך אצטרך סיפא אלף ללוי דמוקי רישא שופעת וסברי צ"ש מעיינן אחד הוא סיפא מאי קא משמע לן:

והוא הדין והיא התשובה למימרא דפליגי והתנן ומודים ביולדת בובב שהיא מטמאה לח ויבש לא קשיא יבאן שספרה כאן שלא ספרה והתניא (ויולדת בובב שספרה ולא טבילה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן וב"ה לשיטתן) איתמר רב אמר ימעין אחד הוא התורה טמאתו והתורה טהרתו ולוי אמר שני מעיינות הם נסתם הטמא נפתח הטהור נסתם הטהור נפתח הטמא מאי בנייהו איכא בנייהו שופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעה עשר ומתוך ארבעים לאחר ארבעים וסיפא לחי רישא לחומרא וסיפא לקולא מיתיבי דם היוולדת שלא טבילה בית שמאי אומרים כרוקה וכימי רגליה וב"ה אומרים מטמא לח ויבש קא ס"ד דפסקה בשלמא לרב דאמר מעינן אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעיינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך לוי הכא במאי עסקינן בשופעת אי בשופעת מ"ט דב"ש מאי בנייהו איכא בנייהו יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה רחמנא וב"ה סברי ביומי וטבילה ת"ש ומודים ביולדת בובב שהיא מטמאה לח ויבש ס"ד הכא נמי דפסקה בשלמא לרב דאמר מעינן אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעיינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך הכא נמי בשופעת אי בשופעת למאי איצטרך לב"ש איצטרך אף על גב דקאמרי בית שמאי מעינן אחד הוא וביומי תלה רחמנא הני מילי ביולדת גרידתא דשלימו להו יומי ואבל יולדת בובב דבעי ספירה לא תא שמע (דו"ה) דותה תטמא (לרבות את בועלה דותה תטמא לרבות הלילות דותה תטמא (לרבות היוולדת בובב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים בשלמא לרב דאמר מעינן אחד הוא משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים אלא

שהוא עושה משכב ומושב. אלף הטומאה מה שאין כן בקרי: אלף פשיטא כראייה ראשונה. דהוי בכלל קרי כדאקשינן לעיל (ע"א) הזב ואשר תלא ממנו וכו': דיהי. כלומר מתמקמק ונפרד ואינו קשור: מוורס. שאינה משרצת אפרוח תחת תרנגולת: יולדת בובב טויה

שאם טבלה. לאחר שנמנה ז' נקיים לצד ימי טומאת לידה: **וראשה טהורה היא**. דס טהור הוא וכי לא טבלה וראתה טמא: אמרו להם צית שמאי הוא הדין כו'. כלומר כי היכי דאמרינן ציולדת גמורה (ז) גרידא שלא טבלה וראתה טהורה כך יולדת בובב שעברו עליה ימי לידה ושבעה נקיים ולא (א) צראיותה בספרה ז' נקיים. ומתניתינן דמודו צית שמאי כשעברו ימי לידה ועדיין לא ספרה אחריהם שבעה נקיים והכי קאמר חף על גב דאמרינן צית שמאי ציולדת גרידתא כרוקה וכמימי רגליה מודים ציולדת בובב שלא ספרה דכל זמן שלא ספרה וצה היא ואם ראתה לא הוי כרוקה וכמימי רגליה דאילו רוק מטמא לח ולא יבש כדאמר דם הגדה (לקמן טו.) וכי ירוקה) כעין ריקקה דהיינו לח אבל דמה מטמא לח ויבש כשאר דם הגדה: **כדילפינן צד הגדה** (שם דף נד:):

והסניא. בניחותא: **צית שמאי לשיטתן**. כי היכי דמטהרי ציולדת גרידתא מטהרי צ' דקסברי ציומי תלה רחמנא והא מלו לה כל ימים שלה: **וצית הלל לשיטתן**. דקסברי ציומי וטבילה תלה רחמנא וכיון דלא טבלה הוי דמה טמא כטומאת לידה דהוי אלף הטומאה: **מעין אחד הוא**. דם הבא צימי לידה ודם הבא צימי טויה ממעינן אחד הן צאינן: **הטורה טמאסו**. כל שבעה לזכר וי"ד לנקבה: **והטורה טהורסו**. אחר מכן: **נסתם הטמא**. לאחר שבעים ונפתח הטהור: **נסתם הטהור**. לאחר שנים ונפתח הטמא: **לרב רישא**. דשופעת מתוך ימי טומאה לימי טהרה לקולא וטהורה ואף על גב דלא פסק דהא תורה טהרתו: **וסיפא**. דשפעת מתוך מ' לאחר מ' ומתוך פ' לאחר שנים לחומרא וטמאה לאחר שנים דהתורה טמאתו: **ללוי רישא לחומרא**. כיון דלא פסקה לא נסתם מעינן טמא: **וסיפא לקולא**. דכיון דלא פסקה לא נסתם מעינן טהור: **קס"ד דפסקה**. יום או שנים לאחר שבעים ומשום הכי מטמא לח ויבש דמעיינן טמא צא והתורה לא טהרתו לז"ה אלף ציומי וטבילה: אלף ללוי. הא ממעינן טהור אתא דכי פסקה נסתם הטמא: **בשופעת**. מתוך ימי טומאה לימי טהרה ולא פסקה: **בשלמא ללוי** דאמר לז"ה צ' מעיינות הן: היינו

דאיכא צין צית שמאי וצית הלל. דלצית הלל שני מעיינות הן וכיון דלא פסק טמאה ללא נסתם הטמא ולצית שמאי מעינן אחד הוא והתורה טהרתו אחר שבעים: אלף לרב. דאמר מעינן אחד הוא אי צית הלל קיימי כוותיה: מאי איכא כו'. כלומר צמאי קמיפלגי ומאי טעמא דצית הלל דמטמאין: ציומי וטבילה. לא שגא שופעת לא שגא פוסקת כל זמן שלא טבלה הוי דמה טמא צימי (לדתה: **ומודים ציולדת בובב שמתמאה**. ואוקימנא כשעברו ימי לידתה ולא ספרה אחריהן ז' נקיים וקס"ד הכא נמי דפסקה אחר שבעים ומשום הכי מטמא דמעיינן טמא אתו והתורה לא טהרתו עד שתשז ז' נקיים כדון וצה: **אמאי מטמאה**. דהא ממקום טהור הוא צא והרי הוא כדם מגפתה וכרוקה שמתמא לח משום מעינן הזב ולא יבש: **לז"ש אצטרך**. דקאמר מעינן אחד הוא מטהרי לה ציולדת גרידתא אחר ימי לידתה מיד דציומי תלא רחמנא אצטרך ציולדת בובב לאשמועינן דמטמאה (י) דהני מילי. דהוי דם טויה לאחר ימי לידה ציולדת גרידתא אבל ציולדת בובב דבעיא ספורים כל זמן שלא ספרה הוי דמה כדם וצה דהא מחד מעינן אחי ותורה לא טהרתו עד שתספור כדכתיב ויקרא טו) ואחר טהרה אחר לחוין (ועליל לג:): **דוסה טמא**. קרא יתירא הוא דה"ל למכתב וטמאה ז' ימים כימי נדה ולשתוק: **לרבות שמתמאה אם בועלה נדה ולרבות אם הילנות לימים**. דלא תימא ימים כתיב: **משום הכי צעיא**. הפסקה שבעה נקיים דמעיינן דמים טמאים אחי והתורה לא טהרתו עד שתספור שבעה נקיים כדכתיב דותה תטמא: אלף

א) ולקמן טו., ב) סנהדרין פז: (ועליל א.), א) ולקמן לז: (ד) כפי"א לתא גמורה, א) ויקרא טו., ו) נבימי כש"ל, ו) ס"א לאחר מ' הוו צ"ה כו', מהר"ם (ח) צ"ל ואפילו ציולדת בובב מטהרין צ"ש וצ"ה ממעין משום דמעין א' כו'. מהר"ם,

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזרע וקלח זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת וזוהה חתמא:

הגהות הב"ה

א) רש"י ד"ה (ב"ש) אצטרך וד"ה דהני מילי הד"ה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה סוף שפירא בלתימה. מלת כראייה נמקק וכו' כדמייא:

מוסף רש"י

מעין אחד הוא. דם הבא בתוך ז' של לידה ודם הבא לאחר שבעה. ממעינן אחד הוא (וע"ל יא.) או: דם הבא שבעים של נקיה שהיא טמא ודם הבא לאחר שבעים שהיא טהור. ממעינן אחד הוא (מהדרין פז) התורה טמאה. תוך שבעה לזכר וי"ד לנקבה, והתורה טהרתו. כל ימי הטויה (וע"ל שם) או: המורה טמאה כל שבעים והמורה טהרה לאחר שבעים ומימי וטמאה לאחר שכלן ימי טויה (מהדרין שם). נסתם ונפתח הטמא. לאחר שבעים ונפתח הטהור, ונפתח הטמא כדקיי ימי טויה נפתח הטמא (שם) או: נסתם הטמא כל ימי הלילה ונפתח הטהור, ולפוק שבעה לזכר וי"ד לנקבה נסתם הטמא ונפתח הטהור (וע"ל שם). איכא בנייהו שופעת כו'. לרב אע"פ שלא פסק מעיניה בתוך שבעים ויולא דם לאחר שבעים מנחה טהור, וללוי טמא עד שתספוק שעה, דתימא נסתם הטמא, והשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים, לרב טמאה ואע"פ שזו מעין עגמו של ימי טויה, וללוי טהרה עד שתספוק מעין הטויה ויפתח מעין הטמא (מהדרין שם). ביומי וטבילה. דלא הוי דם טויה אלף לאחר טבילה (קט"ו סב. ב).

